

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Μιά τούφφα μαλλιά...

Ὁ Σαλθαίρ ἀναρωτήθηκε τί ἐσήμαινε τάχα αὐτό;

Τὰ μακρὰ αὐτὰ μαλλιά μὲ τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα δὲν μπορούσαν ν' ἀνήκουν παρὰ σὲ κάποιον τσοπανόσκυλο ἢ σὲ λύκο. Μὰ τὸ κλαδί, ὅπου ἦσαν γαντζωμένα καὶ πού βρισκόταν σὲ ὕψος ἐνάμιση πάνω-κάτω μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀπέκλειε ἐντελῶς μιὰ τέτοια ὑπόθεση.

Ὁ Σαλθαίρ τὰ πῆρε στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ τὰ ἐξετάζη. Ποιὸ μπορούσε νὰ εἶνε τὸ ζῶο πού εἶχε καταφύγει ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ πού εἶχε τέτοιο μπόι ὥστε νὰ φτάνη σ' αὐτὸ τὸ ψηλὸ κλαδί;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι πού ἔκανε στὸν ἑαυτὸ του ἔμενε χωρὶς ἀπάντησι. Σκύλος; Ἦταν ἀδύνατο. Κι' ἓνα σκυλὶ τῆς Νέας Γῆς ἀκόμη ἢ τοῦ Ἁγίου Βερνάρδου δὲν θὰ μπορούσε νὰ φτάση σ' αὐτὸ τὸ κλαδί. Ἀρκουδα; Σ' αὐτὸ τὸ δάσος δὲν ὑπῆρχαν πειὰ ἀρκουδες.

Τότε ὁ νοῦς τοῦ Σαλθαίρ πῆγε ἄλλου καὶ ξαναγύρισε στὴν ἀγροικία του μὲ βῆμα ἀργό, κυριευμένος ἀπὸ ἓνα δεισιδαίμονα φόβο πού δὲν ἤθελε νὰ τὸν ὁμολογήσῃ οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του.

Τὸ ἴδιο πρωὶ πῆγε στὸ Μοντουρσί νὰ ὑποβάλῃ μιὰ μήνυσι στὴν ἀστυνομία γιὰ τὰ νυχτερινὰ γεγονότα.

Ὁ Ἀλβέρτος περίμενε τὴν ἐπιστροφή του, γιατί εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξερευνήσῃ, αὐτὴ τὴν ἡμέρα, τὴν Κακὴ Σπηλιά. Περιέργως ὅμως ἓνας ἀλλόκοτος φόβος τὸν εἶχε κυριεύσει κι' αὐτόν. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά, ὅπως ἔγραφε τὸ χειρόγραφο, εἶχε καταφύγει τὸ τέρας τοῦ Λωρὰν μετὰ τὴν τελευταία του ἐμφάνισι κι' ἀκριβῶς τὸ διάβασμα αὐτοῦ τοῦ χειρογράφου τοῦ εἶχε προκαλέσει τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν ἐξερευνήσῃ.

Ὅταν ὁ Σαλθαίρ ξαναγύρισε, ὁ Ἀλβέρτος εἶπε:

— Θὰ πάω τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐξερευνήσω τὸ Γυμνὸ Βουνὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς Κακῆς Σπηλιάς.

Ὁ Σαλθαίρ τὸν κύτταξε καὶ κατάλαβε ἀμέσως, μὰ ἡ Λουίζα Σαλθαίρ, πού ἦταν μπροστὰ κι' αὐτὴ, παρατήρησε:

— Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ ριφοκινδυνεύσῃς ἔτσι. Δὲν θὰ ἦσυχάσω καθόλου ὅσο θὰ λείπῃς.

— Θὰ ξαναγυρίσω πρὶν νυχτώσῃ.

— Νὰ εἶσαι προσεχτικὸς, εἶπε ἀπλᾶ ὁ Σαλθαίρ. Θέλεις τὸ τουφέκι μου;

Ὁ Ἀλβέρτος δίστασε.

— Πάρ' το λοιπόν! ἐπέμεινε ὁ θεῖος του. Δὲν θὰ σὲ στενοχωρήσῃ καθόλου.

Ἦταν μιὰ ὠραία χειμωνιάτικη μέρα, χωρὶς καταχνιά. Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ἀκουγόταν μακρὰ μέσα στὸ δάσος. Κάθε τόσο ἓνας λαγὸς ξεπετιόταν, διέσχισε τὸ δρόμο καὶ τρύπωνε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, τρέχοντας ἀπάνω στὰ ξερὰ φύλλα πού ἔστρωναν σὰν ἀληθινὸ χαλὶ τὸ ἔδαφος.

Ὁ Ἀλβέρτος ἔφτασε στὴν κορυφὴ τῆς ἀνηφορίας καὶ στάθηκε ἀναποφάσιτος. Ἄν προχωροῦσε διακόσια μέτρα δεξιά θὰ συναντοῦσε τὴ βίλλα τῶν Λουθὲ καὶ πῶς κάτω τὴν κατοικία τῶν Συρζέρ. Μὰ τώρα ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἀριστερὰ, νὰ μπῆ μέσα στὸ δάσος καὶ νὰ κάνῃ ἓνα χιλιόμετρο γιὰ νὰ φτάσῃ στὴν Κακὴ Σπηλιά. Ἴσως καλὴν ἀποφάσισι νὰ ὠδηγοῦσε ἐκεῖ. Μὰ δὲν εἶδε τίποτε τέτοιο κι' ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω. Ἐπειτα, ἀποφασιστικὰ, μπῆκε μέσα στὸ δάσος. Σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀπετελεῖτο ἀπὸ δεισιδαίμονα μᾶλλον παρὰ ἀπὸ μεγάλα δέντρα. Μερικὰ ἔλατα ἔδω κι' ἐκεῖ τοῦ χρησίμευαν γιὰ σημάδια γιὰ ν' ἀκολουθῆ ἓνα δρόμο ὅπου οὐδέποτε ἴσαιο.

Τὸ ἔδαφος ἦταν ἀνώμαλο. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ πα-

ρακάμπῃ μεγάλες πέτρες, ἀνάμεσα στὶς ὁποῖες εἶχαν σχηματιστῆ τεράστιες ρωγμὲς ὅπου σάπιζαν σωροὶ ἀπὸ φύλλα.

Σιγὰ-σιγὰ, οἱ θάμνοι ἄρχισαν ν' ἀραιώνουν τὰ δέντρα, νὰ γίνωνται πῶς σπάνια, κι' ἔξαφνα ὁ Ἀλβέρτος εἶδε μπροστὰ του ἓνα μακρὸ ξέφωτο πού δὲν θὰ τὸ ὑπωψιάζοταν λίγες στιγμὲς νωρίτερα. Μονάχα ρεῖκια καὶ μερικὲς φτέρες φύτρωναν ἐκεῖ σ' ἓνα ἔδαφος πετρώδες πού μόλις τὸ σκέπαζε λίγο χῶμα.

Στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ ξέφωτου, τὸ δάσος ξανάρχιζε, μὰ τὰ δέντρα ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε πολὺ ἀραιὰ, σκελεθρωμένα, ψημένα ἀπὸ τὸν ἥλιο τὸ καλοκαίρι, δαρμένα τὸ χειμῶνα ἀπ' τὴ θύελλα πού τίποτε σ' αὐτὴ τὴν κορυφὴ δὲν μπορούσε νὰ τὴ σταματήσῃ —σημῶδες μὲ κορμούς ἀσπρούς καὶ πεῦκα σκελετώδη μὲ κλαδιὰ χαμηλὰ καὶ ξεραμένα.

Ὁ Ἀλβέρτος νόμιζε πὼς εἶχε πολλὴ ὥρα πού βιάζε ἔτσι καὶ φοβήθηκε μήπως εἶχε προσπεράσει τὸ σημεῖο τῆς κατευθύνσεώς του, ἀφήνοντάς το δεξιά του ἢ ἀριστερὰ του. Τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ προσανατολισθῆ. Ἡ Κακὴ Σπηλιά βρισκόταν τάχα ἀκριβῶς στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ πού εἶχε πλάτος μόλις ἑκατὸ μέτρων;

Ἡ πέτρας στὸ δρόμο του γινόντουσαν τώρα πῶς σπάνιες καὶ τὸ ἔδαφος ἀνηφόριζε ἐλαφρὰ. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἔλατα, σφιγμένα τὰ μὲν στὰ δὲ, ἔφραζε τὸν ὀρίζοντα σ' ἑκατὸ μέτρων ἀπόστασι. Ὁ Ἀλβέρτος εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔλατα ἦταν τὸ κενό.

Καὶ δὲν γελιότανε. Τὰ πεῦκα ἦσαν ἀκριβῶς στὸ χεῖλος μιᾶς φυσικῆς λεκάνης, πού εἶχε διάμετρο πεντακόσια μ' ἔξακόσια μέτρα. Τοῦ ἦταν εὐκολο νὰ κατέβῃ σ' αὐτὴ γλυστρώνοντας τὰ δυὸ-τρία μέτρα τῆς κατηφορίας, μὰ δὲν τὸ ἀποφάσισε ἀμέσως γιατί νόμιζε πὼς εἶχε ἀποπλανηθῆ.

Στὸ βάθος αὐτῆς τῆς λεκάνης βρισκόντουσαν σωροὶ ἀπὸ πέτρες πού εἶχαν κατρακυλίσει. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἦσαν τεράστιες κι' ὅλες μαζί σχημάτιζαν ἓνα ἀληθινὸ χάος ὅπου μόνο μερικοὶ θάμνοι φύτρωναν. Ἡ λεκάνη θύμιζε κρατῆρα ἠφαιστείου καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ γρανίτινοι ὄγκοι ἔμοιαζαν σὰν νὰ τοὺς εἶχαν ξεράσει τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

Στὴ μέση, ἓνα φυσικὸ τοίχωμα γκρίζο, ψηλὸ πέντ' - ἕξ μέτρα, ὠρθωνόταν. Ἐνα μεγάλο πουλὶ, πολὺ ψηλὸ, θρονοκὸταν θρονιασμένο μ' ὅλη τὴν ἀνεσί του ἐκεῖ καὶ δὲν φαινόταν καθόλου τρομαγμένο.

Ὁ Ἀλβέρτος ἀποφάσισε στὴν ἀρχὴ νὰ παρακάμψῃ αὐτὴ τὴ χοάνη. Τὸ πουλὶ φοβήθηκε κι' ἔφυγε μ' ἓνα πέταγμα βαρὺ, διαγράφοντας μεγάλους κύκλους.

Στὴν ἄκρη τῆς σειρᾶς τῶν ἐλάτων, ἓνα ρῆγμα σχηματιζόταν καὶ μιὰ στενὴ χαράδρα κατηφόριζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Μοντουρσί. Ὁ Ἀλβέρτος σκέφτηκε ὅτι τὴν ἐπαχὴ τῶν ραγδαίων βροχῶν, ἢ χαράδρα χρησίμευε γιὰ νὰ φύγουν τὰ νερά, γιατί ἡ πέτρας πού σχημάτιζαν τὴν κοίτη τῆς ἦσαν ὅλες γυαλιστερές καὶ στρογγυλὲς σὰν μεγάλο βότσαλα.

Ὅταν προσπέρασε αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο, ὁ φυσικὸς τοίχος πού ὠρθωνόταν στὴ μέση τῆς χοάνης τοῦ φάνηκε ἐντελῶς διαφορετικὸς. Ἦταν σκαμμένος στὴ μιὰ ἀπὸ τὶς πλευρὲς του κι' ἀναρωτήθηκε μήπως ἦταν ἐκεῖ ἡ εἴσοδος τῆς Κακῆς Σπηλιάς.

Κατεβαίνοντας στὴ λεκάνη μὲ προφύλαξι ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, παρατήρησε ὅτι τὸ ἐσωτερικὸ τοίχωμα αὐτοῦ τοῦ θόλου ἦταν κατάμαυρο καὶ λεῖο σὰν μάρμαρο. Τέλος, ἀφοῦ παρέκαμψε μιὰ μεγάλη πέτρα σχεδὸν στρογγυλὴ, μεγαλύτερη στὸ ὕψος ἀπὸ τρία μέτρα καὶ πού σχημάτιζε ἐκεῖ ἓνα εἶδος τεραστίας πόρτας, βρέθηκε μπρὸς σ' αὐτόν τὸν τοῖχο πού φαινόταν ἔτοιμος νὰ τὸν συντρίψῃ κι' ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ του πολὺ μικρὸ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὴ διάκοσμο.

Τὰ ἔλατα, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τοῦ φαινότουσαν

έντελως μικροσκοπικά και σκέφτηκε ότι ή μικρότερη απ' αυτές τις πέτρες κατακυλώντας, θα τον συνέτριβε άδυσωπτα.

Ο θόλος αυτού του τοίχου χαμήλωνε απότομα, και το έδαφος κατηφόριζε σχηματίζοντας κάτω απ' τή γή μιá σκοτεινή στοά.

Έδισταζε τώρα νά πλησιάση αυτό το γρανίτινο τοίχο και νά τον άγγιξη. Του έρχόταν νά θγάλη μιá δυνατή κραυγή για ν' άκούση τήν ήχώ τής ίδιας του τής φωνής.

Προχωρούσε θήμα - θήμα και πήγε ως τήν είσοδο τής στοάς. Η μέρα τή φώτιζε μερικά μέτρα μέσα και κατάλαβε πώς ήταν φυσική. Έκανε ένα - δυο θήματα μέσα και του φάνηκε πώς άκουσε μπροστά του, στο σκοτάδι, σταγόνες νερού που έπεφταν άργά, κανονικά και ρυθμικά.

Καταλάβαινε τώρα πώς είχε έρθει άπροετοίμαστος γι' αυτή τήν έξερεύνησι. Του έλειπε ένα φανάρι άρκετά δυνατό που θα του επέτρεπε νά προχωρήση μέσα σ' αυτό το δαίδαλο. Τέλος, σκέφτηκε ότι θα ήταν προτιμότερο νά μὴν είχε έρθει μόνος.

Ωστόσο, τὰ μάτια του είχαν συνηθίσει σιγά-σιγά στο μισσκοτάδο και καθώς έμενε εκεί, άναποφάσιτος ακόμα, ξέροντας ότι του ήταν άδύνατον νά πι-

και μὴ άποφασίζοντας νά ξαναγυρίση, ένα γκριζο σημάδι που ξεχώριζε μέσ' στή μαυρίλα του

εδάφους, τράβηξε τήν προσοχή του.

Έκανε τρία - τέσσερα θήματα ακόμα, άκουμπώντας στο τοίχωμα τής στοάς.

Το έδαφος γινόταν τρομερά γλυστερό κι' ένοιωσε τότε τήν εντύπωσι ότι ή σταγόνες του νερού που είχε άκούσει προηγουμένως, δέν έπεφταν

στά τοιχώματα του γρανίτη, μά σε κάποιο ποτάμι ύπόγειο. Το σημάδι που είχε τραβήξει τήν προσοχή του

ήταν κοντά του. Ωστόσο, δισταζε νά σκύβη και ν' άπλώση τὸ χέρι του.

Άναψε ένα σπύρτο και, για μιá σύντομη στιγμή, ὁ σκοτεινὸς θόλος φωτίστηκε.

Γονάτισε σχεδὸν και είδε στο έδαφος ένα σκοτεινὸ αντικείμενο που τὸ πήρε στο χέρι του τή στιγμή άκριθῶς που τὸ σπύρτο του έσβυνε.

Ξαναγύρισε πίσω και είδε πὸς κρατούσε ένα μικροσκοπικὸ σουγιά με δυὸ λάμες και με λαβή από φίλντισι.

Τήν ίδια στιγμή, ένας θόρυβος άνάκουστος σχεδὸν, που προερχόταν από τὸ θόλο τής σπηλιάς, τὸν έκανε νά σηκώση τὸ κεφάλι του. Δέν μπό-

ρεσε νά τὸν εξηγήση, μά είδε πὸς ένα κοίλωμα σχηματιζόταν, σὲ δυόμιση μέτρον ύψος από τὸ έδαφος, μέσα στο γρανίτη.

Κοντά του βρισκόταν μιá μεγάλη πέτρα. Σκέφτηκε ν' άνέβη άπάνω και νά δῆ καλύτερα...

Μέσ' τήν ίδια στιγμή έβγαλε μιá κραυγή φρίκης. Μέσ' σ' αυτό τὸ φυσικὸ κοίλωμα, ένα τεράστιο έρπετό, μιá πελώρια σαλαμάντρα, ήταν μαζεμένη, με τή ράχι τής γεμάτη σκληρά λέπια και τήν κοιλιά τής ἀηδῶς μαλακή.

Ο Άλθέρτος ύπολόγισε πὸς είχε ένα μέτρο μάκρος και τρομαγμένος έτρεξε έξω απ' τή σπηλιά.

Άνίσανε τότε σάν νά είχε θγῆ από τάφο, κι' ὁ οὐρανὸς του φάνηκε πιδ γαλάζιος κ' ή πέτρες λιγώτερο γκριζες.

Ο ήλιος είχε γείρει πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Ήταν πειά ὡρα νά ξαναγυρίση.

Κρατούσε στα χέρια του τὸ σουγιά που είχε θρῆ στήν ύπόγειο στοά και μιá μόνη σκέψις τὸν άπασχολούσε τώρα: Κάποιος πρὶν απ' αυτόν είχε προχωρήσει μέσα σ' αυτό τὸ σκοτεινὸ δαίδαλο... Μά ποιὸς και πότε;...

Ἐπειτα σκέφτηκε: «Αὐτὸς ὁ σουγιὰς εἶνε πραγματικὰ μικροσκοπικὸς, σχεδὸν ένα κόσμημα», και φαντάστηκε τὸ χέρι που τὸν είχε χάσει, ένα χέρι λεπτό, χωρίς άλλο, ένα χέρι γυναικείο...

«Μά ποτέ — σκέφθηκε ακόμα — μιá γυναίκα δέν τόλμησε νά προχωρήση εκεί μέσα...»

Διέσχισε πάλι τή χαράδρα και καθὼς έφτανε στο χεῖλος τής, στάθηκε, άκούγοντας μιá μεγάλη πέτρα νά κατακυ-

λάη κάτω. Σκέφθηκε ότι ὁ ίδιος ἴσως τήν είχε σπρώξει με τὸ πόδι του, μά αὐτὴ ή εξήγησις δέν τὸν ικανοποίησε... Μήπως τὸν είχε παρακολουθήσει κανείς;

Και, χωρίς νά θέλη, έβίασε τὸ θῆμα του... Ἐφτασε έτσι ὡς τὸ ξέφωτο που είχε διασχίσει πρὸ μιᾶς ὥρας. Τὸ φῶς που τή φώτιζε τώρα ήταν έντελως διαφορετικὸ και τὸ δάσος φαινόταν σκοτεινὸ και άδιαπέραστο σχεδὸν.

Βιάστηκε ακόμα περισσότερο επιθλέποντας τὸ έδαφος που άπλωνόταν ὀλόγυμνο ὡς τὰ δέντρα που έφραζαν τὸν ὀρίζοντα. Στὴ μέση του δρόμου γύρισε τὸ κεφάλι του και είδε πὸς ήταν μόνος σ' αὐτὴν τήν έρημιά. Μά, παρ' ὄλ' αὐτά, είχε τήν εντύπωσι, ότι κάποιος τὸν παρακολουθοῦσε, κρυμμένος κι' άόρατος.

Κι' αὐτὸ τὸν έκανε ν' άρχιση νά τρέχη... Μόνον, ὅταν θγῆκε από τὸ δάσος, λιγότεψε τὸ δρόμο του... Ὁ ήλιος είχε βασιλέψει πειά!

Τὴν ίδια ὡρα, στήν άγροικία, ὁ ένωμοτάρχης Ραφῶ τελείωνε τήν άνάκρισί του. Είχε άκούσει τήν κατάθεσι του Σαλθαίρ και τήν είχε γράψει.

Ο Άλθέρτος τὸν συνάντησε στο δρόμο, καθὼς ξεφευγε. -- Εἶστε ὁ άνεπιὸς του κ. Σαλθαίρ; τὸν ρώτησε ὁ ένωμοτάρχης, σταματώντας τὸ ἄλογό του.

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπεσκέφθηκα πρὸ ὀλίγου τὸ θεῖο σας. Μοῦ διηγήθηκε τὰ γεγονότα λεπτομερῶς. Μήπως έχετε σεις νά προσθέσετε τίποτε;

— Ὁχι, κύριε...

Ο ένωμοτάρχης συνέχισε τὸ δρόμο του και ή νύχτα ἤρθε γρήγορα νά τυλίξη τήν άγροικία και τὰ λιγοστά σπιτάκια που άπλωνόντουσαν ὀλόγυρά τής.

XI

Ο Σαλθαίρ ήταν άνησυχος. Αὐτὴ ή άνάκρισις, τήν ὁποία είχε προκαλέσει, που θα κατέληγε;

Ο Άλθέρτος, μόλις μπῆκε μέσα, τὸν ρώτησε:

— Τί εἶπε ὁ ένωμοτάρχης;

Ο Σαλθαίρ ὕψωσε τὸς ὤμους του κι' άπάντησε:

— Τίποτα... Του εἶπα ὅσα ἤξερα...

— Του δείξατε τὸ χειρόγραφο;

— Ὁχι... Μά του έδειξα τὰ κόκκαλα τής παλάμης που θρῆκες χθές... Του έδειξα επίσης τήν τουφά τῶν ξανθῶν μαλλιῶν που θρῆκα γαντζωμένη στο θάμνο... Τὰ σημείωσε ὄλα... Μά αὐτὸ δέν άποτελεῖ καμμιά άσφάλεια για μᾶς.

Σώπασε κι' έπειτα από μερικὲς στιγμὲς έπρόσθεσε:

— Ὅλες ή στενοχώριες μούρχονται μαζί. Ο Ζουλιέν φαίνεται πὸς δέν θέλει νά ξεχάση. Νομίζω πὸς πήγε τὸ άπόγευμα στο Μοντουρσι νά ρίξη ένα γράμμα... Ἴσως θα μπορούσες εἰςὸ νά του μιλήσης... νά τὸν συμβουλέψης...

— Θα προσπαθήσω άπόψε, μετὰ τὸ φαγητό...

— Ἐπίσης ένας από τὸς ξυλοκόπους έπαθε συμφορῆσι τὸ άπόγευμα. Ο Μαρσενά πήγε και τηλεφώνησε για νάρθη γιαντρός, μά σίγουρα θα φτάση αύριο.

— Αὐτὸς ὁ άνθρωπος εἶνε μόνος του τώρα;

— Ὁχι, τὸν μετέφερα εἰδῶ.

Ο Άλθέρτος σκεφτόταν. Ἐπειτα ρώτησε:

— Στὴ μικρὴ κάμαρη που βρίσκεται πλάι στή δική μου;

— Ναι, εἶνε τὸ μόνον μέρος ὅπου μπορούσα νά τὸν θάλω. Κι' εἰςὸ τί ανακάλυψες;

— Πῆγα ὡς τήν Κακὴ Σπηλιά ὅπως σᾶς εἶχα πῆ. Τήν έξερεύνησες;

— Ὁχι, ήταν άδύνατον. Δέν τὰ εἶχα προβλέψει ὄλα. Δέν εἶχα φῶς... Μά μπορούμε νά ξαναπάμε αύριο μαζί. Ἐκανα μερικὰ θήματα στο έσωτερικὸ τής γαλαρίας και θρῆκα αὐτὸ εἰδῶ.

(Ἐκολουθεῖ)

Ο Άλθέρτος έφτασε στήν κορυφή τής άνηφοριάς και στάθηκε άναποφάσιτος.